

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 14. februarja 2019*

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Evropski postopek v sporih majhne vrednosti – Uredba (ES) št. 861/2007 – Člen 16 – ‚Stranka, ki v pravdi ne uspe‘ – Stroški postopka – Razdelitev – Člen 19 – Procesno pravo držav članic“

V zadevi C-554/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Svea hovrätt (pritožbeno sodišče v Stockholmu, Švedska) z odločbo z dne 11. septembra 2017, ki je na Sodišče prispela 21. septembra 2017, v postopku

Rebecka Jonsson

proti

Société du Journal L'Est Républicain,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik četrtega senata v funkciji predsednika tretjega senata, J. Malenovský, L. Bay Larsen (poročevalec), M. Safjan in D. Šváby, sodniki,

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za R. Jonsson S. Teste, jur. kand.,
- za hrvaško vlado T. Galli, agent,
- za avstrijsko vlado G. Eberhard, agent,
- za finsko vlado S. Hartikainen, agent,
- za Evropsko komisijo K. Simonsson in M. Heller, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

* Jezik postopka: švedščina.

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 16 Uredbe (ES) št. 861/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o uvedbi evropskega postopka v sporih majhne vrednosti (UL 2007, L 199, str. 1).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Rebecko Jonsson, ki prebiva na Švedskem, in družbo Société du Journal L'Est Républicain s sedežem v Franciji glede povračila stroškov postopka.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodni izjavi 29 Uredbe št. 861/2007 je navedeno:

„Stroške postopka bi morala nositi stranka, ki v pravdi ni uspela. Stroški postopka bi morali biti določeni v skladu z nacionalno zakonodajo. Sodišče bi moralo ob upoštevanju ciljev enostavnosti in stroškovne učinkovitosti odrediti, da mora stranka, ki v postopku ne uspe, plačati le stroške postopka, vključno tudi z na primer vsemi stroški, nastalimi zato, ker je drugo stranko zastopal odvetnik ali drug pravni strokovnjak, ali vse stroške, nastale zaradi vročitve ali prevoda dokumentov, ki ustrezajo vrednosti zahtevka, ali so neizogibni.“
- 4 Člen 1 te uredbe določa:

„Ta uredba uvaja evropski postopek v sporih majhne vrednosti, katerega namen je poenostavitev in pospešitev reševanja čezmejnih sporov majhne vrednosti in znižanje stroškov. [...]“
- 5 Člen 2(1) navedene uredbe določa:

„Ta uredba se uporablja v čezmejnih civilnih in gospodarskih zadevah, ne glede na vrsto sodišča, kjer vrednost zahtevka brez vseh obresti, stroškov in izdatkov ne presega 2000 EUR v času, ko pristojno sodišče prejme obrazec zahtevka. [...]“
- 6 Člen 16 iste uredbe določa:

„Stroške postopkov nosi stranka, ki v pravdi ne uspe. Vendar sodišče ne prisodi povračila stroškov stranki, ki v pravdi uspe, kolikor so ti neupravičeni ali so nesorazmerni z zahtevkom.“
- 7 Člen 19 Uredbe št. 861/2007, naslovljen „Veljavno procesno pravo“, določa:

„Ob upoštevanju določb te uredbe evropski postopek v sporih majhne vrednosti ureja procesno pravo države članice, v kateri teče postopek.“

Švedsko pravo

- 8 Člen 1 iz poglavja 18 rättegångsbalken (zakonik o sodnem postopku) določa:

„Če ni drugače odločeno, neuspela stranka plača stroške postopka nasprotne stranke.“

9 Člen 4 tega zakonika določa:

„Če je v isti zadevi več zahtevkov in stranki delno uspeta, delno pa sta neuspešni, vsaka stranka nosi svoje stroške ali pa se dodeli povračilo prilagojenega zneska, v delu, v katerem je mogoče stroške različnih delov postopka ločiti, pa se obveznost plačila določi temu primerno. Stranki, ki ne uspe samo v neznatnem delu, se lahko povrnejo stroški v celoti.

Zgoraj navedeno se smiselno uporablja za primer, da je zahtevku stranke ugodeno samo deloma.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 10 R. Jonsson je v začetku leta 2012 posnela osebo, ki je padla v reko, potem ko se je med njenim skokom z elastiko pretrgal kabel. Del svojega videoposnetka in sliko iz tega posnetka je našla na spletnem mestu družbe L'Est Républicain.
- 11 R. Jonsson je menila, da je bila kršena njena izključna pravica do izkoriščanja tega videoposnetka in te slike, zato je vložila tožbo pri Attunda Tingsrätt (sodišče prve stopnje v Attundi, Švedska), s katero je predlagala, naj se družbi L'Est Républicain naloži plačilo odškodnine v višini 1950 EUR, in sicer nadomestilo za objavo videoposnetka (379 EUR) in slike (211 EUR) v njenih vsebinah, nadomestilo, ker ob objavi videoposnetka (542 EUR) in slike (317 EUR) ni navedeno ime avtorja, ter odškodnino za kršitev avtorske pravice in za obdelavo videoposnetka (284 EUR) in slike (217 EUR). Zahtevala je tudi povračilo stroškov postopka v skupnem znesku 15.652,50 švedskih kron (SEK) (približno 1530 EUR).
- 12 Družba L'Est Républicain je temu zahtevku v celoti nasprotovala in predlagala, naj se R. Jonsson naloži plačilo stroškov v znesku 2040 EUR, ki so tej družbi nastali s prevodi.
- 13 Sodišče prve stopnje je delno ugodilo odškodninskemu zahtevku R. Jonsson in ji priznalo odškodnino v višini 1101 EUR, in sicer 379 EUR kot nadomestilo za izkoriščanje videoposnetka in 211 EUR za izkoriščanje slike, 211 EUR kot nadomestilo, ker ni bila navedena kot avtor slike, ter 200 EUR kot odškodnino za namerno ali malomarno izkoriščanje videoposnetka in 100 EUR za tako uporabo v zvezi s sliko.
- 14 To sodišče je poleg tega odločilo, da vsaka stranka nosi svoje stroške.
- 15 Ker je R. Jonsson menila, da na prvi stopnji zgolj v neznatnem delu ni uspela, je proti tej sodbi vložila pritožbo pri predložitvenem sodišču, pri čemer se je pritožila samo zoper del sodbe, ki se nanaša na stroške. Tako je predlagala, naj se družbi L'Est Républicain naloži povračilo vseh stroškov, ki so tožeci stranki nastali na prvi stopnji.
- 16 Navedeno sodišče meni, da Uredba št. 861/2007 ne vsebuje pojasnil glede razdelitve stroškov v položaju, kakršen je ta v zadevi, ki jo obravnava.
- 17 V teh okoliščinah je Svea hovrätt (pritožbeno sodišče v Stockholmu, Švedska) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanja:
- „1. Ali člen 16 Uredbe [št. 861/2007] nasprotuje uporabi nacionalne določbe, v skladu s katero se lahko stroški postopka poravnajo ali se prilagodijo glede na to, ali so stranke v pravdi deloma uspeli in deloma niso uspeli, kadar je v postopku več zahtevkov ali kadar se zahtevku ugodi zgolj deloma?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, kako je treba razlagati pojem „stranka, ki v pravdi ne uspe“ iz člena 16 Uredbe [št. 861/2007]?“

Vprašanja za predhodno odločanje

- 18 Predložitveno sodišče z vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 16 Uredbe št. 861/2007 razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, v skladu s katero lahko nacionalno sodišče, kadar stranka v pravdi uspe samo deloma, naloži, da vsaka stranka nosi svoje stroške postopka, ali pa te stroške razdeli med stranki.
- 19 V skladu s prvim stavkom tega člena „[s]troške postopk[a] nosi stranka, ki v pravdi ne uspe“.
- 20 Za ugotovitev, ali položaj, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, v katerem stranka v pravdi uspe samo deloma, spada na področje uporabe navedenega člena, je treba opredeliti, ali izraz „stranka, ki v pravdi ne uspe“ zajema le primer, ko stranka s svojim zahtevkom v celoti ne uspe, ali pa ta izraz zajema tudi primer, ko stranka ne uspe le deloma.
- 21 Iz samega besedila člena 16 Uredbe št. 861/2007 je razvidno, da ne vsebuje nobene navedbe v zvezi z zadnjenavedenim primerom.
- 22 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da če ena od strank s svojim zahtevkom deloma ne uspe, tudi druga stranka deloma ne uspe. Če pa bi bilo treba ta člen razlagati tako, da zajema vse položaje, ko ena stranka le deloma ne uspe s svojim zahtevkom, bi taka razlaga temu členu odvzela polni učinek, saj nacionalno sodišče ne bi moglo določiti, katera stranka mora nositi stroške postopka.
- 23 Poleg tega, če bi zakonodajalec Unije menil, da bi morali na področje uporabe člena 16 Uredbe št. 861/2007 spadati tudi položaji, ko stranke v pravdi uspejo le deloma, bi morale biti tako pojasnilo vključeno v to uredbo, zlasti ker se z navedeno uredbo le deloma harmonizirajo procesna pravila v sporih majhne vrednosti, ki se uporabljajo v državah članicah.
- 24 Iz tega izhaja, da je treba prvi stavek člena 16 Uredbe št. 861/2007 razlagati tako, da zajema le položaje, ko stranke s svojimi zahtevki v celoti ne uspejo.
- 25 Poleg tega je treba navesti, kot je razvidno iz člena 19 Uredbe št. 861/2007, da je ob upoštevanju določb te uredbe evropski postopek v sporih majhne vrednosti urejen s procesnim pravom države članice, v kateri teče postopek. V uvodni izjavi 29 navedene uredbe je še navedeno, da bi morala stroške postopka nositi stranka, ki v pravdi ni uspela, ti stroški pa bi morali biti določeni v skladu z nacionalno zakonodajo.
- 26 Zato procesna vprašanja v zvezi z razdelitvijo stroškov postopka med strankama v primeru, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ko stranka v pravdi uspe le deloma, v skladu s členom 19 iste uredbe v povezavi z uvodno izjavo 29 te uredbe ureja nacionalno pravo držav članic.
- 27 V zvezi s tem je treba poudariti, da ker nacionalni mehanizmi za razdelitev stroškov postopka niso harmonizirani, se procesna pravila za določanje te razdelitve – ob upoštevanju določbe Uredbe št. 861/2007 – določijo v notranjem pravnem redu držav članic v skladu z načelom procesne avtonomije držav članic. Vendar ta pravila ne smejo biti manj ugodna od tistih, ki urejajo podobne položaje v notranjem pravu (načelo enakovrednosti), niti ne smejo v praksi onemogočati ali čezmerno oteževati uresničevanja pravic, ki jih podeljuje pravo Unije (načelo učinkovitosti) (glej po analogiji sodbo z dne 13. decembra 2012, Szyrocka, C-215/11, EU:C:2012:794, točka 34 in navedena sodna praksa).
- 28 Iz tega izhaja, da kadar stranka v pravdi uspe le deloma, lahko nacionalno sodišče načeloma prosto določi razdelitev stroškov postopka v skladu s pravili, določenimi v nacionalnem pravu, pod pogojem, da nacionalna procesna pravila o razdelitvi stroškov v čezmejnih sporih majhne vrednosti niso manj ugodna od procesnih pravil, ki urejajo podobne položaje v notranjem pravu, in da procesne zahteve

v zvezi z razdelitvijo teh stroškov postopka ne pripeljejo do tega, da bi se zadevne osebe odrekle uporabi tega evropskega postopka v sporih majhne vrednosti, ker bi bilo tožeči stranki naloženo, da kljub temu, da je v pravdi v veliki meri uspela, nosi svoje stroške postopka ali vsaj njihov znaten del.

- 29 Glede na zgoraj navedeno je treba na postavljeni vprašanji odgovoriti, da je treba člen 16 Uredbe št. 861/2007 razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, v skladu s katero lahko nacionalno sodišče, kadar stranka v pravdi uspe samo deloma, naloži, da vsaka stranka nosi svoje stroške postopka, ali pa te stroške razdeli med stranki. V takem primeru lahko nacionalno sodišče načeloma prosto določi razdelitev navedenih stroškov, pod pogojem, da nacionalna procesna pravila o razdelitvi stroškov v čezmejnih sporih majhne vrednosti niso manj ugodna od procesnih pravil, ki urejajo podobne položaje v notranjem pravu, in da procesne zahteve v zvezi z razdelitvijo teh stroškov postopka ne pripeljejo do tega, da bi se zadevne osebe odrekle uporabi tega evropskega postopka v sporih majhne vrednosti, ker bi bilo tožeči stranki naloženo, da kljub temu, da je v pravdi v veliki meri uspela, nosi svoje stroške postopka ali vsaj njihov znaten del.

Stroški

- 30 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Člen 16 Uredbe (ES) št. 861/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. julija 2007 o uvedbi evropskega postopka v sporih majhne vrednosti je treba razlagati tako, da ne nasprotuje nacionalni ureditvi, v skladu s katero lahko nacionalno sodišče, kadar stranka v pravdi uspe samo deloma, naloži, da vsaka stranka nosi svoje stroške postopka, ali pa te stroške razdeli med stranki. V takem primeru lahko nacionalno sodišče načeloma prosto določi razdelitev navedenih stroškov, pod pogojem, da nacionalna procesna pravila o razdelitvi stroškov v čezmejnih sporih majhne vrednosti niso manj ugodna od procesnih pravil, ki urejajo podobne položaje v notranjem pravu, in da procesne zahteve v zvezi z razdelitvijo teh stroškov postopka ne pripeljejo do tega, da bi se zadevne osebe odrekle uporabi tega evropskega postopka v sporih majhne vrednosti, ker bi bilo tožeči stranki naloženo, da kljub temu, da je v pravdi v veliki meri uspela, nosi svoje stroške postopka ali vsaj njihov znaten del.

Podpisi